

Arrest

nr. 194 780 van 9 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadzjiek te zijn. U bent afkomstig van Jalalabad (district Jalalabad, provincie Nangarhar). U verklaart zestien jaar oud te zijn. U bent naar school geweest tot de vierde graad en baatte samen met uw broer A.(…) een winkel uit in Jalalabad die muziek en videofilms verkocht. Uw ouders zijn overleden. U bent opgevoed door uw tante en oom langs vaderszijde en woonde samen hen, twee broers en een zus in Jalalabad.

Op 10/03/1434 (22 januari 2013) en 20/03/1434 (1 februari 2013) ontving u twee dreigbrieven van de Taliban in de winkel die u uitbaatte. Daarin stond dat u een islam onwaardige activiteit uitoefende en er

werd u gevraagd om deze activiteiten te stoppen en uw winkel te sluiten. U nam deze brieven niet serieus en negeerde ze. Veertig dagen later werd u 's nachts opgebeld, er had een ontploffing plaatsgevonden waarbij uw winkel was opgeblazen en vernield. De politie kwam ter plaatse maar er werden geen verdachten gearresteerd. U wilde uw winkel opnieuw opstarten, maar uw oom was hiertegen en overtuigde u een kruidenierswinkel te beginnen. Deze begon u een maand na de aanslag en baatte u samen met uw broer A.(...) K.(...), overtuigde u om terug een zaak te starten die videocassettes verkocht. Hij investeerde hier mee in. Uw broer baatte deze zaak niet meer mee uit, hij hield zich bezig met de groothandel in videocassettes. U kocht ook van hem aan. Zes tot zeven maanden waren er geen problemen. Toen sprak de mollah van de moskee die u bezocht u aan en vroeg u waarom u terug begonnen was met een islam onwaardige winkel. Elke vrijdag sprak hij met u en hij vroeg u op een bepaald moment om naar Batikot te gaan en daar shows met islamitische gezangen op te nemen. U antwoordde dat u niet geïnteresseerd was, want u kende iemand die hetzelfde had gedaan en gearresteerd werd omdat hij verdacht werd van samenwerking met de Taliban. Toen u de mollah vroeg of hij ook Taliban was, sloeg hij u in het gezicht. Vervolgens belde hij u meerdere keren op en bedreigde hij u over de telefoon. U ging naar de politie, maar ze konden eerst niets doen omdat het nummer verborgen was op uw telefoon. U moest een dag en nacht op het politiekantoor doorbrengen, maar dit leverde geen resultaat op. Twee dagen later kreeg u weer telefoon en u belde de politie. U moest de mollah aan de lijn houden. Na een half uur werd de verbinding verbroken. De politie vertelde u dat de mollah was gearresteerd. Vijftien dagen later kreeg u echter opnieuw telefoons van personen die zeiden dat u slechte dingen had gedaan en er moest voor zorgen dat de mollah terug vrij kwam. U wilde uw klacht bij de politie tegen de mollah intrekken, maar ze zeiden dat dit niet mogelijk was. U verliet de winkel en zei tegen uw oom dat uw leven in gevaar was. U verhuisde eerst met uw familie naar Qala e Haji Sahiba (district Surkhrod, provincie Nangarhar). Na drie maanden had u het geld voor de smokkelaar verzameld en verliet u Afghanistan midden oktober 2015. U was een maand onderweg en via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland kwam u midden november 2015 in België aan. Op 2 december 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban geïnterviewd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Enkele weken voor het interview op het CGVS heeft er zich nog een incident voorgedaan met uw familie in Afghanistan. Uw broer A.(...) heeft zijn vrouw verlaten en is weggelopen met een meisje. De broer van dat meisje heeft zelfmoord gepleegd omdat hij door zijn familie werd beschuldigd het meisje niet beschermd te hebben. De familie van het meisje wil hiervoor wraak nemen door ook een meisje van jullie familie te doden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw taskara, twee dreigbrieven, foto's van uzelf in uw winkel, enkele familiefoto's en de enveloppe waarin de documenten werden bezorgd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, het onderzoek dat plaats vond op 21 december 2015, waarvan de beslissing u werd betekend door de dienst Voogdij stelt dat u ouder dan achttien jaar bent. Dat u op 31 december 1999 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek onmogelijk. Uw leeftijd wordt meer dan vier jaar hoger geschat, met geboortedatum op 1 januari 1995. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Verder zitten er opvallende verschillen tussen uw verklaringen op het CGVS, uw verklaringen bij de DVZ en de vragenlijst niet begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV). Zo bevestigt u als motief voor immigratie op deze vragenlijst dat uw winkel twee maal is ontploft. Op het CGVS spreekt u maar van één ontploffing. Gevraagd naar het opmerkelijke verschil tussen deze twee verklaringen zegt u dat u gezegd heeft dat er een ontploffing in uw eigen winkel plaatsvond en een ervoor in een andere winkel (CGVS, p.18). Dergelijke uitleg kan niet overtuigen. Bovendien zegt u in dezelfde verklaring op de fiche NBMV dat u bewijzen zal voorleggen voor deze ontploffingen. Deze bewijzen levert u echter niet aan. Zo is het opmerkelijk dat u geen foto's heeft van uw ontplofte en vernielde winkel (CGVS, p.17). U legt

integendeel wel heel wat foto's neer van uzelf in een handelszaak die ongemoeid gelaten werd. Voorts vertelt u zelf over het onderzoek van de politie, hoe ze ter plaatse kwamen, u ondervroegen en u de vraag stelden of u iemand verdacht (CGVS, p. 13). Ook over dit onderzoek van de politie levert u geen documenten aan. Er kan dus voor deze feiten enkel worden voortgegaan op uw verklaringen.

De problemen begonnen volgens u twee tot tweeënhalf jaar geleden (CGVS, p.14). Dit komt overeen met mei 2014 tot oktober 2014. U ontving in uw winkel twee dreigbrieven van de Taliban. Ze zijn gedateerd op 13/3/1434 (islamitische kalender, komt overeen met 25 januari 2013) en 20/3/1434 (komt overeen met 1 februari 2013). U beweert voorts dat uw winkel veertig dagen na aankomst van deze tweede brief is ontploft (CGVS, p.13), wat zou overeen komen met 12 maart 2013 of daaromtrent. Dit is dus veel vroeger dan twee tot tweeënhalf jaar geleden zoals u zelf beweert. Hiermee geconfronteerd, blijft u erbij dat het incident twee tot tweeënhalf jaar geleden plaatsvond en dat u de data niet kent (CGVS, p.16). Het is erg bedenkelijk dat u niet kan inschatten wanneer de ontploffing plaatsvond, daar kan worden vermoed dat zoiets toch een enorme impact op u moeten hebben gehad. Verder dient te worden gewezen op uw zeer merkwaardige verklaring als zou u de dreigbrieven niet serieus hebben genomen (CGVS, p.13). Nochtans ontplofte volgens uw eigen verklaringen vier maanden voor jullie winkel een andere winkel die covers voor mobiele telefoons verkocht (CGVS, p.16). Ook spreekt u van een muziekwinkel die werd opgeblazen nabij de Laghman busstop. De eigenaars ervan zouden net als u zulke brieven hadden ontvangen (CGVS, p.16). Het is dan ook onbegrijpelijk dat u deze brieven niet ernstig nam en niet met de andere winkeleigenaars zou hebben gepraat over het ontvangen van zulke brieven (CGVS, p.16).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u bij de DVZ verklaarde dat bij deze ontploffing van uw winkel uw broer A.(...) gewond zou zijn geraakt (vragenlijst van 11 maart 2016, punt 3.5). In uw verklaringen bij het CGVS is er hiervan echter geen spoor meer te bekennen. Gevraagd of hij nu al dan niet gewond is geraakt, verklaart u nu dat hij niet aanwezig was omdat de ontploffing vroeg in de ochtend gebeurde en dat hij gewond werd bij de heropbouw van uw winkel (CGVS, p.16). Dit blijkt geenszins uit het gehoorverslag van de DVZ, dat wat dit betreft weinig ruimte voor interpretatie laat. Ook opmerkelijk is dat men alleen u zou hebben verwittigd toen de ontploffing plaatsvond en niet uw broer. Dit komt volgens u omdat uw nummer vermeld stond op het bord dat buiten aan de winkel was bevestigd (CGVS, p.14). Het is zeer opmerkelijk dat net uw nummer vermeld stond, aangezien u eerder verklaarde dat de winkel van uw broer was en dat u werd gevraagd om er mee in te helpen en daarom met school stopte (CGVS, p.8). Dit is des te verbazender aangezien u zelf verklaart nog maar zestien jaar oud te zijn en uw broer A.(...) ouder is en bovendien meerderjarig.

Verder zegt u na enkele maanden opnieuw een muziek- en filmwinkel te hebben opgestart met de hulp van uw buurman, A.(...) K.(...). Dit liep goed, maar u kreeg problemen met de mollah van de moskee waar u woonde. U werd opnieuw beschuldigd van het uitoefenen van onislamitische activiteiten en hij stelde u de vraag naar Batikot te gaan om daar opnames te maken van islamitische gezangen. Dit weigerde u waarna u bedreigd werd door de mollah en door de Taliban (CGVS, p.14). Opvallend is dat u -weer maar eens- over deze problemen geen verklaringen aflegde bij DVZ. Dat is des te onbegrijpelijker omdat het hier om uw recente problemen gaat waarvoor u naar eigen zeggen Afghanistan bent ontvlucht. U vertelt vervolgens dat de politie een onderzoek deed en de man kon arresteren (CGVS, p.14). Wederom is het opmerkelijk dat u van dit hele onderzoek en uw klacht bij de politie over de bedreigingen die u van de mollah ontving, geen documenten kan voorleggen.

Bovendien hebt u in uw verklaringen bij DVZ gesproken over rekrutering door de Taliban, meer bepaald dat u door hen zou gevraagd zijn om mee de jihad te gaan strijden (vragenlijst van 11 maart 2016, punt 3.5). In uw asielaanvraag dat u uit de doeken doet op het CGVS, is hier geen sprake meer van. Wanneer u op het einde van het gehoor hiernaar gevraagd wordt, zegt u dat u hiermee het opnemen van de islamitische gezangen bedoelt (CGVS, p.19). De overeenkomst tussen het opnemen van islamitische gezangen en het strijden van de jihad met de Taliban blijft echter een zeer onduidelijke connotatie.

Tot slot dient te worden gewezen op het zeer opmerkelijke gegeven dat de tweede muziek- en filmwinkel die u samen met uw buurman zou hebben uitgebaat, nog steeds zou bestaan. Meer nog, uw buurman schijnt die te kunnen uitbaten zonder noemenswaardige problemen. Een vierde van de opbrengst komt nog steeds aan uw familie toe (CGVS, p.18).

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw problemen met de Taliban ten gevolge van het uitbaten van een muziek- en dvd winkel geen geloof kan worden gehecht.

Wat betreft het recent conflict met een familie en het incident met uw broer dat zich heeft afgespeeld na uw vertrek uit Afghanistan, moet opgemerkt worden dat u hierover bijzonder weinig informatie aanlevert (CGVS, p.13). U kan enkel zeggen dat er mogelijkheid is tot wraak en dat ze bloed vragen voor bloed. Zelfs wanneer u gevraagd wordt naar de naam van de familie van het meisje waarmee uw broer een relatie zou hebben aangeknoopt, kan u hierop geen antwoord geven (CGVS, p.19). Bovendien gaf uw oom zelf aan dat u zich geen zorgen hoeft te maken, dat uw familieleden naar de bevoegde instanties

zijn geweest en dat uw broer geen gevaar loopt (CGVS, p.13). Dat u omwille van deze familievete op de een of andere manier dreigt te worden vervolgd, kan allerminst uit uw relaas worden opgemaakt. Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielaanvraag als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara is hoogstens een bevestiging van uw beweerdde identiteit. Echter, gezien deze taskara uw ongeloofwaardig bevonden minderjarigheid dient te bevestigen, kan er maar weinig waarde aan worden gehecht. De aangeleverde foto's van u in uw winkel en de familiefoto's vormen eveneens geen bewijs. Er kan niet uit opgemaakt worden waar en wanneer deze werden genomen, noch leveren deze enig bewijs voor de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend. De twee dreigbrieven die u neerlegt, hebben geen bewijswaarde. Wat dit betreft, moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Deze brief dient uw beweerdde vrees voor de Taliban te staven. Nogmaals kan worden gewezen op de vaststelling dat u die problemen met de Taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Geen van de neergelegde documenten kan de geloofwaardigheid van het opgediste asielaanvraag herstellen.

Gezien uw verklaringen niet als geloofwaardig worden beschouwd, wordt er ook geen geloof gehecht aan het feit dat u drie maanden voor uw vertrek u zich zou gevestigd hebben in Qala e Haji Sahiba (district Surkhrod, provincie Nangarhar) (CGVS, p.4-5). Ook dit had u trouwens niet vermeld bij DVZ. Voor de beoordeling van uw woon- en verblijfplaats in Afghanistan wordt er dus rekening gehouden met uw herkomst Jalalabad.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraag en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielaanvragers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood

aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon

als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van “de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet”, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “de zorgvuldigheidsplicht”.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, §§ 1 en 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van “de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet” en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Tevens voert verzoeker de schending aan van de artikelen 52, § 2 en 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, van “de algemene motiveringsplicht”, van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Waar verzoeker een schending aanhaalt van artikel 3 EVRM wordt het volgende opgemerkt. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. X), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, het onderzoek dat plaats vond op 21 december 2015, waarvan de beslissing u werd betekend door de dienst Voogdij stelt dat u ouder dan achttien jaar bent. Dat u op 31 december 1999 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek onmogelijk. Uw leeftijd wordt meer dan vier jaar hoger geschat, met geboortedatum op 1 januari 1995. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Verder zitten er opvallende verschillen tussen uw verklaringen op het CGVS, uw verklaringen bij de DVZ en de vragenlijst niet begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV). Zo bevestigt u als motief voor immigratie op deze vragenlijst dat uw winkel twee maal is ontploft. Op het CGVS spreekt u maar van één ontploffing. Gevraagd naar het opmerkelijke verschil tussen deze twee verklaringen zegt u dat u gezegd heeft dat er een ontploffing in uw eigen winkel plaatsvond en een ervoor in een andere winkel (CGVS, p.18). Dergelijke uitleg kan niet overtuigen. Bovendien zegt u in dezelfde verklaring op de fiche NBMV dat u bewijzen zal voorleggen voor deze ontploffingen. Deze bewijzen levert u echter niet aan. Zo is het opmerkelijk dat u geen foto's heeft van uw ontplofte en vernielde winkel (CGVS, p.17). U legt integendeel wel heel wat foto's neer van uzelf in een handelszaak die ongemoeid gelaten werd. Voorts vertelt u zelf over het onderzoek van de politie, hoe ze ter plaatse kwamen, u ondervroegen en u de vraag stelden of u iemand verdacht (CGVS, p. 13). Ook over dit onderzoek van de politie levert u geen documenten aan. Er kan dus voor deze feiten enkel worden voortgegaan op uw verklaringen.

De problemen begonnen volgens u twee tot tweeënhalf jaar geleden (CGVS, p.14). Dit komt overeen met mei 2014 tot oktober 2014. U ontving in uw winkel twee dreigbrieven van de Taliban. Ze zijn gedateerd op 13/3/1434 (islamitische kalender, komt overeen met 25 januari 2013) en 20/3/1434 (komt overeen met 1 februari 2013). U beweert voorts dat uw winkel veertig dagen na aankomst van deze tweede brief is ontploft (CGVS, p.13), wat zou overeen komen met 12 maart 2013 of daaromtrent. Dit is dus veel vroeger dan twee tot tweeënhalf jaar geleden zoals u zelf beweert. Hiermee geconfronteerd, blijft u erbij dat het incident twee tot tweeënhalf jaar geleden plaatsvond en dat u de data niet kent (CGVS, p.16). Het is erg bedenkelijk dat u niet kan inschatten wanneer de ontploffing plaatsvond, daar kan worden vermoed dat zoiets toch een enorme impact op u moeten hebben gehad. Verder dient te worden gewezen op uw zeer merkwaardige verklaring als zou u de dreigbrieven niet serieus hebben genomen (CGVS, p.13). Nochtans ontplofte volgens uw eigen verklaringen vier maanden voor jullie winkel een andere winkel die covers voor mobiele telefoons verkocht (CGVS, p.16). Ook spreekt u van een muziekwinkel die werd opgeblazen nabij de Laghman busstop. De eigenaars ervan zouden net als u zulke brieven hadden ontvangen (CGVS, p.16). Het is dan ook onbegrijpelijk dat u deze brieven niet ernstig nam en niet met de andere winkelaars zou hebben gepraat over het ontvangen van zulke brieven (CGVS, p.16).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u bij de DVZ verklaarde dat bij deze ontploffing van uw winkel uw broer A.(...) gewond zou zijn geraakt (vragenlijst van 11 maart 2016, punt 3.5). In uw verklaringen bij het CGVS is er hiervan echter geen spoor meer te bekennen. Gevraagd of hij nu al dan niet gewond is geraakt, verklaart u nu dat hij niet aanwezig was omdat de ontploffing vroeg in de ochtend gebeurde en dat hij gewond werd bij de heropbouw van uw winkel (CGVS, p.16). Dit blijkt geenszins uit het gehoorverslag van de DVZ, dat wat dit betreft weinig ruimte voor interpretatie laat. Ook opmerkelijk is dat men alleen u zou hebben verwittigd toen de ontploffing plaatsvond en niet uw broer. Dit komt volgens u omdat uw nummer vermeld stond op het bord dat buiten aan de winkel was bevestigd (CGVS, p.14). Het is zeer opmerkelijk dat net uw nummer vermeld stond, aangezien u eerder verklaarde dat de winkel van uw broer was en dat u werd gevraagd om er mee in te helpen en daarom met school stopte (CGVS, p.8). Dit is des te verbazender aangezien u zelf verklaart nog maar zestien jaar oud te zijn en uw broer A.(...) ouder is en bovendien meerderjarig. :

Verder zegt u na enkele maanden opnieuw een muziek- en filmwinkel te hebben opgestart met de hulp van uw buurman, A.(...) K.(...). Dit liep goed, maar u kreeg problemen met de mollah van de moskee waar u woonde. U werd opnieuw beschuldigd van het uitoefenen van onislamitische activiteiten en hij stelde u de vraag naar Batikot te gaan om daar opnames te maken van islamitische gezangen. Dit weigerde u waarna u bedreigd werd door de mollah en door de Taliban (CGVS, p.14). Opvallend is dat u -weer maar eens- over deze problemen geen verklaringen aflegde bij DVZ. Dat is des te onbegrijpelijk omdat het hier om uw recente problemen gaat waarvoor u naar eigen zeggen Afghanistan bent ontvlucht. U vertelt vervolgens dat de politie een onderzoek deed en de man kon arresteren (CGVS, p.14). Wederom is het opmerkelijk dat u van dit hele onderzoek en uw klacht bij de politie over de bedreigingen die u van de mollah ontving, geen documenten kan voorleggen.

Bovendien hebt u in uw verklaringen bij DVZ gesproken over rekrutering door de Taliban, meer bepaald dat u door hen zou gevraagd zijn om mee de jihad te gaan strijden (vragenlijst van 11 maart 2016, punt 3.5). In uw asielaanvraag dat u uit de doeken doet op het CGVS, is hier geen sprake meer van. Wanneer u op het einde van het gehoor hiernaar gevraagd wordt, zegt u dat u hiermee het opnemen van de islamitische gezangen bedoelt (CGVS, p.19). De overeenkomst tussen het opnemen van islamitische gezangen en het strijden van de jihad met de Taliban blijft echter een zeer onduidelijke connotatie.

Tot slot dient te worden gewezen op het zeer opmerkelijke gegeven dat de tweede muziek- en filmwinkel die u samen met uw buurman zou hebben uitgebaat, nog steeds zou bestaan. Meer nog, uw buurman schijnt die te kunnen uitbaten zonder noemenswaardige problemen. Een vierde van de opbrengst komt nog steeds aan uw familie toe (CGVS, p.18).

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw problemen met de Taliban ten gevolge van het uitbaten van een muziek- en dvd winkel geen geloof kan worden gehecht.

Wat betreft het recent conflict met een familie en het incident met uw broer dat zich heeft afgespeeld na uw vertrek uit Afghanistan, moet opgemerkt worden dat u hierover bijzonder weinig informatie aanlevert (CGVS, p.13). U kan enkel zeggen dat er mogelijkheid is tot wraak en dat ze bloed vragen voor bloed. Zelfs wanneer u gevraagd wordt naar de naam van de familie van het meisje waarmee uw broer een relatie zou hebben aangeknoopt, kan u hierop geen antwoord geven (CGVS, p.19). Bovendien gaf uw oom zelf aan dat u zich geen zorgen hoeft te maken, dat uw familieleden naar de bevoegde instanties zijn geweest en dat uw broer geen gevaar loopt (CGVS, p.13). Dat u omwille van deze familievete op de een of andere manier dreigt te worden vervolgd, kan allerminst uit uw relaas worden opgemaakt.

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielaanvraag als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara is hoogstens een bevestiging van uw beweerde identiteit. Echter, gezien deze taskara uw ongeloofwaardig bevonden minderjarigheid dient te bevestigen, kan er maar weinig waarde aan worden gehecht. De aangeleverde foto's van u in uw winkel en de familiefoto's vormen eveneens geen bewijs. Er kan niet uit opgemaakt worden waar en wanneer deze werden genomen, noch leveren deze enig bewijs voor de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend. De twee dreigbrieven die u neerlegt, hebben geen bewijswaarde. Wat dit betreft, moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Deze brief dient uw beweerde vrees voor de Taliban te staven. Nogmaals kan worden gewezen op de vaststelling dat u die problemen met de Taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Geen van de neergelegde documenten kan de geloofwaardigheid van het opgediste asielaanvraag herstellen.

Gezien uw verklaringen niet als geloofwaardig worden beschouwd, wordt er ook geen geloof gehecht aan het feit dat u drie maanden voor uw vertrek u zich zou gevestigd hebben in Qala e Haji Sahiba (district Surkhrod, provincie Nangarhar) (CGVS, p.4-5). Ook dit had u trouwens niet vermeld bij DVZ. Voor de beoordeling van uw woon- en verblijfplaats in Afghanistan wordt er dus rekening gehouden met uw herkomst Jalalabad. (...)

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit (met inbegrip van zijn leeftijd), leefwereld en asielrelaas. *In casu* blijkt dat de geboortedatum die door verzoeker werd opgegeven bij het indienen van zijn asielaanvraag niet overeenstemt met de leeftijd die hij volgens het gevoerde medisch onderzoek heeft. Waar verzoeker bij zijn registratie verklaarde dat hij zestien jaar is, heeft het leeftijdsonderzoek dat plaatsvond op 21 december 2015 uitgewezen dat hij op die dag minstens achttien jaar oud was, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is (stuk 11, beslissing Dienst Voogdij). Het argument dat verzoeker zelf niet weet wat zijn leeftijd is en zijn ouders overleden zijn toen hij jong was, kan niet afdoende verklaren waarom hij zijn leeftijd maar liefst vier jaar te laag zou inschatten. In zoverre verzoeker zich voor zijn leeftijd baseert op de door hem neergelegde *taskara*, kan aan dit document niet de minste bewijswaarde meer worden gehecht.

Waar verzoeker stelt dat de vastgestelde incoherenties tussen zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (waaronder de cel MINTEH) respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kunnen worden verklaard doordat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken te beknopt dan wel incorrect werden genoteerd, overtuigt hij niet. Dit betreft immers een loze bewering die door verzoeker op geen enkele wijze wordt gestaafd. Uit de verklaringen die door verzoeker werden afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de winkel van zijn buur die eveneens zou zijn vernield blijkt verder niet dat verzoekers verklaring dat zijn eigen winkel tweemaal ontploft is, zoals die blijkt uit de vragenlijst die werd ingevuld bij de cel MINTEH, op een misverstand berust. De keuze in zijn verzoekschrift voor één versie van de feiten heft de vastgestelde incoherenties in verzoekers verklaringen niet op.

Aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen wordt verder in ernstige mate afbreuk gedaan door de vaststelling dat zijn situering van de ontploffing van zijn winkel niet kan worden gerijmd met de data die worden vermeld op de voornaamste stukken die hij ter staving van deze problemen neerlegt, met name de twee dreigbrieven. In zijn spontaan asielrelaas vermeldde verzoeker dat zijn winkel veertig dagen na ontvangst van de tweede dreigbrief werd vernield, wat gelet op het feit dat beide voorgelegde dreigbrieven van januari 2013 dateren overeenkomt met maart 2013 (stuk 6, gehoorverslag, p. 13; stuk 14, ontvangsbewijs documenten, nr. 2). Echter, hem daarna expliciet gevraagd wanneer de aanslag op zijn winkel juist plaatsvond, antwoordde hij dat het ongeveer twee à tweeënhalf jaar geleden was, hetgeen gelet op de datum van het gehoor overeenkomt met mei tot november 2014 (stuk 6, gehoorverslag, p. 14). De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker hierbij het moment van zijn vlucht of asielaanvraag als referentiepunt zou hebben genomen, overtuigt niet. Verzoeker werd zonder meer gevraagd aan te geven wanneer de aanslag op zijn winkel juist gebeurde, zodat mag worden aangenomen dat hij in zijn antwoord de datum van het gehoor, zijnde 7 november 2016, als referentiepunt nam. Voor zover verzoeker zou hebben bedoeld dat de aanslag twee tot tweeënhalf jaar voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst zou hebben plaatsgehad, moet worden verondersteld dat hij dit expliciet zo zou hebben aangegeven, *quod non*.

De uitleg dat verzoeker in eerste instantie dacht dat de dreigbrieven kwamen van iemand die jaloers was en hen bang wou maken, omdat er niet letterlijk in stond dat ze van de taliban afkomstig waren, kan niet op afdoende wijze verklaren waarom verzoeker de daarin geuite dreigementen aanvankelijk niet serieus nam. Dit is namelijk allerminst aannemelijk in het licht van verzoekers verklaringen dat vier

maanden voor zijn winkel een andere winkel ontplofte en er ook eerder een muziekwinkel werd opgeblazen nadat de eigenaars gelijkaardige dreigbrieven hadden gekregen (stuk 6, gehoorverslag, p. 16).

Verzoeker slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat alleen hij zou zijn verwittigd na de ontploffing van de winkel en niet zijn broer. Hij blijft bij zijn eerdere verklaring dat enkel zijn gsm-nummer op het uitstalbord van de winkel stond en licht toe dat hij quasi altijd in de winkel aanwezig was en het meest bereikbaar was. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn broer na de dood van zijn vader de winkel alleen uitbaatte en dat verzoeker pas in de zaak kwam nadat hij op school de vierde graad beëindigd had. Toen verzoeker zich ook met de verkoop van cassettes bezighield, zou zijn broer de bestellingen van de klanten hebben opgenomen (stuk 6, gehoorverslag, p. 7, 9). In het licht van deze verklaringen is het weinig aannemelijk dat enkel verzoekers telefoonnummer aan de zaak zou zijn geafficheerd.

Wat betreft het conflict met de familie van het meisje waarmee verzoekers broer een relatie zou hebben aangeknoopt, blijft verzoeker in gebreke aan te tonen dat hij persoonlijk omwille van dit conflict het risico loopt om te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming te ondergaan. Het argument dat verzoeker maar onlangs op de hoogte zou zijn gebracht van voormeld conflict biedt in dezen geen verschuiving. De Raad is van oordeel dat verzoeker sinds het gehoor van 7 november 2016 voldoende tijd heeft gehad om zich desbetreffend verder te informeren en de nodige elementen aan te brengen die zijn vrees om het slachtoffer te worden van eerwraak kunnen onderbouwen.

Waar verzoeker de Raad attent maakt op de “*grote hoeveelheid bewijs*” die hij met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten naar voren zou hebben gebracht, dient hij te worden gewezen op volgende pertinente passage van de bestreden beslissing:

“(…) De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara is hoogstens een bevestiging van uw beweerde identiteit. Echter, gezien deze taskara uw ongeloofwaardig bevonden minderjarigheid dient te bevestigen, kan er maar weinig waarde aan worden gehecht. De aangeleverde foto’s van u in uw winkel en de familiefoto’s vormen eveneens geen bewijs. Er kan niet uit opgemaakt worden waar en wanneer deze werden genomen, noch leveren deze enig bewijs voor de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend. De twee dreigbrieven die u neerlegt, hebben geen bewijswaarde. Wat dit betreft, moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Deze brief dient uw beweerde vrees voor de Taliban te staven. Nogmaals kan worden gewezen op de vaststelling dat u die problemen met de Taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Geen van de neergelegde documenten kan de geloofwaardigheid van het opgediste asielrelaas herstellen. (…)”

Het gegeven dat verzoeker een videowinkel uitbaatte in Jalalabad staat *in casu* niet ter discussie. Het argument dat dergelijke winkels een doorn in het oog zijn van extremistische figuren of groeperingen volstaat evenwel niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

2.7. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de stad Jalalabad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze

regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad stelt vast dat verweerder per aanvullende nota van 12 oktober 2017 de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017 bijbrengt, en dat op basis van deze meer recente informatie niet kan besloten worden dat de veiligheidssituatie in Jalalabad dermate zou zijn gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Waar verzoeker kritiek uit op het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad ondanks een zichtbare toename laag blijft, gaat hij eraan voorbij dat het aantal burgerslachtoffers slechts één element is op basis waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot het besluit is gekomen dat de mate van het willekeurig geweld in Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers door hun loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het is het geheel van de elementen uit bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot Jalalabad dat toelaat te stellen dat de actuele situatie aldaar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) niet rechtvaardigt. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die afbreuk vermag te doen aan de informatie waarop bovenstaande veiligheidsanalyse is gebaseerd.

In zoverre verzoeker in de motivering leest dat aan personen afkomstig uit Nanagarhar die niet over een reëel intern vluchtalternatief beschikken per definitie de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de aanwezigheid en activiteiten van Islamitische Staat (IS) aldaar, kan hij niet worden gevolgd. Zoals in de bestreden beslissing kan worden gelezen, blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier dat IS enkel openlijk en militair aanwezig is in de zuidelijke districten van Nangarhar die grenzen aan Pakistan, in vele waarvan zij strijd voert met de taliban en de ANSF. Verzoeker blijkt evenwel afkomstig uit de stad Jalalabad, welke niet behoort tot het gebied dat door dit conflict wordt getroffen.

De door verzoeker gevoegde informatie over het gewijzigde deportatiebeleid van bepaalde Duitse deelstaten (stuk 3) is *in casu* niet dienstig daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, te dezen uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoeker er nog in algemene zin op wijst dat er ook vormen van geweld bestaan die zich niet in het kader van een gewapend conflict voordoen maar niettemin 'ernstige schade' uitmaken in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, toont hij, mede gelet op wat voorafgaat, niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, een nieuw onderzoek te bevelen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §

1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF